

Arrest

nr. 314 514 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. SOENEN**
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2024 met referthenummer 117597.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 augustus 2023 een (tweede) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 maart 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 1.08.2023 werd ingediend door:

Naam: C.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kenitra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend als echtgenoot van de Belgische D.(...), A.(...) L.(...) R.(...) (...) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelenvoorwaarde werden de volgende stavingsdocumenten voorgelegd:

- Brief van AZ Alma op naam van D.(...) A.(...) L.(...) waarin staat dat mevrouw een afspraak had op 28.12.2023 voor een ingreep in de polikliniek met opvolging door de huisarts op 28.11.2023 en een medicatielijst
- Ago loonbrieven van C.(...) M.(...) van September 2023-november 2023, ook van drie dagen in februari 2023, alsook in maart en dan van april tot juli 2023.
- De eerste twee pagina's van een aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2022 op naam van mevrouw. De pagina's waarop mevrouw haar inkomen zou moeten staan werden niet bezorgd, enkel het bedrag dat ze terugkrijgt.
- Brief van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie met berekening van vakantiegeld en vakantieduur voor 2023, netto bedrag 3303.28 € met berekening erbij waarin het inkomen van mevrouw vermeldt staat voor het jaar 2022, waarop het vakantiegeld van 2023 berekend is.

Op basis van wat voorligt is het onduidelijk welke de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon. Ze heeft kennelijk een ingreep ondergaan, gezien dat het enige is wat werd voorgelegd, nemen we aan dat mevrouw heden niet tewerkgesteld is. De vraag is dan welk vervangingsinkomen zij geniet. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dit niet zelfstandig achterhalen. Het is aan betrokkene of de referentiepersoon om dit voor te leggen. Het vakantiegeld dat de referentiepersoon heeft ontvangen, is slechts een eenmalig bedrag. Enkel op basis van dit eenmalig bedrag kan niet worden vastgesteld dat de referent over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is niet omdat zij in 2022 voor verschillende interimkantoren heeft gewerkt, dat dit heden nog het geval is, alsook dezelfde omvang aanneemt wat betreft bestaansmiddelen.

Wat betreft de bestaansmiddelen van mijnheer, deze kunnen niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bij gebrek aan bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, komen de bepalingen van art 42, §1, tweede lid te vervallen. De behoefteanalyse hoeft niet te worden gemaakt gezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag tot verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. Verzoeker formuleer zijn grieven als volgt:

"5.1.2.2. Grieven

- Samenvatting

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de administratieve rechtshandeling dat de verzoeker het verblijf geweigerd moet worden omdat op basis van wat voorligt het onduidelijk is welke de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon. Echter heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle overhandigde bewijzen onderzocht waardoor de beslissing niet gestoeld is op een correct en zorgvuldig onderzoek. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten om het onderzoek uit te voeren binnen de 6 maanden waardoor het onduidelijk wordt welke de referentieperiode is die de Dienst Vreemdelingenzaken in casu onderzoekt. De wijze waarop de Dienst Vreemdelingenzaken te werk is gegaan schendt het art. 3 EVRM en schendt het recht op respect voor het gezinsleven.

- Uiteenzetting

Eerste onderdeel – beslissing tot weigering van verblijf

De voorliggende beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van het art. 40ter Vreemdelingenwet.

Art. 40ter Vreemdelingenwet stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt voldaan als de bestaansmiddelen gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Art. 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Tweede onderdeel – de hogere rechtsnormen

Een aanvraag tot gezinshereniging heeft tot doel het recht op een gezinsleven erkend te zien.

In toepassing van het artikel 3 EVRM mag niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Ook een overheid dient zich hier aan te houden :

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat ingeschreven in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het familieleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Derde onderdeel – het motiveringsbeginsel

Iedere administratieve rechtshandeling moeten geschraagd worden door draagkrachtige motieven. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Vierde onderdeel – zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Vijfde onderdeel – toepassing op verzoekers situatie

a) Vooreerst kan er waargenomen worden dat dhr. C.(...) gehuwd is met de Belgische onderdane mevrouw D.(...) en hun huwelijks- en gezinsleven gerespecteerd willen zien onder meer door middel van de aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van het art. 40ter Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in toepassing van dit artikel het recht om na te gaan of de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Aan die voorwaarde wordt voldaan indien deze ten minste 120 procent zijn van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

b) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat zij onvoldoende stavingsdocumenten heeft gekregen om de bestaansmiddelenvoorwaarde na te gaan.

Echter is de verzoeker formeel dat hij de loonfiches van zijn echtgenote wel degelijk heeft overhandigd in weerwil tot wat de bestreden beslissing voorhoudt. Ook het afschrift van het aanslagbiljet was volledig.

c) Het is schrijnend dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich tevreden stelt met een onvolledig onderzoek en hierdoor verkeerdelijk stelt dat de bestaansmiddelenvoorwaarde niet kan worden onderzocht.

- c.1) Het afschrift van het aanslagbiljet toonde aan dat de Belgische referentiepersoon mevrouw D.(...) in het inkomstenjaar 2022 een gemiddeld maandinkomen had van € 2.201,31 (zie stuk 2). Wat trouwens veel meer is dan de 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zoals zelfs geïndexeerd op 01.11.2023. Het geïndexeerde bedrag vanaf 01.11.2023 bedraagt € 2.048,53. Zie de website van DVZ : <https://dofi.ibz.be/nl/stabiele-regelmatige-en-toereikende-bestaansmiddelen> :

“Vanaf 1 november 2023, moet de gezinshereniger op zijn minst over 2.048,53 euros (netto-inkomen per maand) beschikken.

Dit bedrag is gelijk aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (<https://www.mi-is.be/nl/equivalent-leefloon>)”.

- c.2) Verder werd ten onrechte geen rekening gehouden met de loonfiches van mevrouw D.(...) hoewel deze werden bezorgd.

- c.3) Is het verder niet bevreemdend dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel rekening houdt met een brief van het AZ Alma omtrent een ingreep bij mevrouw D.(...) in de polikliniek met opvolging door de huisarts op 28.11.2023 maar geen rekening houdt met haar inkomsten voorafgaand aan de aanvraag dd. 01.08.2023.

Het wekt hierdoor bij verzoeker nogmaals de indruk dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd naar het gegeven of er voldaan werd aan de bestaansmiddelenvoorwaarde.

- c.4) Het besluit van de Dienst Vreemdelingenzaken dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is dan ook volledig onterecht. De uitspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken staat in schril contrast met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

d) Eveneens schrijnender is de vaststelling dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs een termijn van 8 maanden hanteert om haar foutieve stelling te poneren.

Een pervers effect van deze vaststelling is dat niet duidelijk is welke de referentiebasis is waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om de bestaansmiddelen te beoordelen. Inderdaad, als de aanvraag dateert van 01.08.2023 dan zou een rechtzoekende toch mogen verwachten dat de bestaansmiddelen worden onderzocht van de referteperiode voorafgaand aan deze aanvraag. De website van de Dienst Vreemdelingenzaken adviseert een volledig jaar als referentiebasis. Dit zou dus in het geval van de verzoeker betekenen dat de periode van 01.08.2022 tot pakweg 01.08.2023 wordt beoordeeld. Echter is uit de motivering duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook refereert naar een poliklinische ingreep op 28.12.2023.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt bijgevolg niet alleen ten onrechte maar ook met miskennis van de wettelijke termijn dat het administratief dossier niet toelaat af te leiden dat voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde.

e) De beslissing om het verblijf te weigeren is bijgevolg onmogelijk te verantwoorden.

In de plaats van vast te stellen dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan wordt lezing gegeven van slechts een deel van de bestaansmiddelen én wordt de termijn van 6 maanden grovelijk miskend. Het recht op respect voor het gezinsleven is miskend.

Dhr. C.(...) verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de verblijfsweigering, zijnde de bijlage 20, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 04.03.2024, en ter kennis gebracht aan hem op datum van 04.03.2024 te vernietigen."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aanslagbiljet van 2023, inkomsten 2022 van mevrouw D. (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien hij deze verdragsbepaling citeert, maar verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn; dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De draagkrachtvereiste houdt in dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet worden vermeld, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn. Ze moet met andere woorden aan de betrokkene voldoende duidelijk verhelderen om welke reden precies de overheid haar beslissing nam.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De *in casu* toepasselijke passages uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

(...)

§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)"

De Raad merkt op dat de erkenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet het gevolg is van een aanvraagprocedure, waarbij van de vreemdeling wordt verlangd dat hij middels stukken staat dat hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. Bij een aanvraagprocedure ontstaat een wederkerige rechtsverhouding waarbij de rechtsonderhorige in zijn relatie tot het bestuur blijk dient te geven van "*behoorlijk burgerschap*" en voldoende zorgvuldigheid, alertheid en coöperatie aan de dag moet leggen (cf. RvS 28 april 2008 nr. 182.450; RvS 10 maart 2003, nr. 116.807; M. VAN DAMME, "*Goede trouw van burger en bestuur*", R.W., 1989-1990, p. 1107- 1119; J. DE STAERCKE "*Algemene beginselen van behoorlijk burgerschap: Naar een wederkerig bestuursrecht?*" Jura Falconis, 2001-2002, p. 505-535). Het kwam dus in de eerste plaats aan verzoeker toe om een deugdelijk bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon over actuele, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte.

2.9. Uit het geheel van de stukken blijkt dat verzoeker op 1 augustus 2023 een (tweede) aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdane op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de bijlagen bij een mailbericht van een medewerkster van de gemeente Sint-Laureins van 1 maart 2024 blijkt dat verzoeker bij deze gelegenheid als bewijs van "*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*" in hoofde van de referentiepersoon enkel een aanslagbiljet van 2023 (inkomsten 2022) en gegevens van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie voor 2023, met vermelding van het inkomen van 2022, neerlegde, naast informatie over een operatie die de referentiepersoon diende te ondergaan. Voorts werden enkel loonfiches van verzoeker zelf neergelegd. In de beslissing worden deze stukken als volgt omschreven:

- "*Brief van AZ Alma op naam van D.(...) A.(...) L.(...) waarin staat dat mevrouw een afspraak had op 28.12.2023 voor een ingreep in de polikliniek met opvolging door de huisarts op 28.11.2023 en een medicatielijst*
- *Ago loonbrieven van C.(...) M.(...) van september 2023-november 2023, ook van drie dagen in februari 2023, alsook in maart en dan van april tot juli 2023.*

- *De eerste twee pagina's van een aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2022 op naam van mevrouw. De pagina's waarop mevrouw haar inkomen zou moeten staan werden niet bezorgd, enkel het bedrag dat ze terugkrijgt.*
- *Brief van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie met berekening van vakantiegeld en vakantieduur voor 2023, netto bedrag 3303,28 € met berekening erbij waarin het inkomen van mevrouw vermeldt staat voor het jaar 2022, waarop het vakantiegeld van 2023 berekend is."*

2.10. Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat verweerder geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar het al dan niet voorhanden zijn van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris zou immers geen rekening hebben gehouden met de loonfiches van mevrouw D. die door verzoeker werden overgemaakt en daarnaast zou in de bestreden beslissing verkeerdelijk vastgesteld worden dat het bijgebrachte afschrift van het aanslagbiljet van mevrouw D. niet volledig was. Verzoeker betoogt in zijn middel ook dat de bestaansmiddelenvereiste voldaan moet zijn in de periode voorafgaand aan de aanvraag.

2.11. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen het volgende gesteld:

"(...)

Op basis van wat voorligt is het onduidelijk welke de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon. Ze heeft kennelijk een ingreep ondergaan, gezien dat het enige is wat werd voorgelegd, nemen we aan dat mevrouw heden niet tewerkgesteld is. De vraag is dan welk vervangingsinkomen zij geniet. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dit niet zelfstandig achterhalen. Het is aan betrokkene of de referentiepersoon om dit voor te leggen. Het vakantiegeld dat de referentiepersoon heeft ontvangen, is slechts een eenmalig bedrag. Enkel op basis van dit eenmalig bedrag kan niet worden vastgesteld dat de referent over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is niet omdat zij in 2022 voor verschillende interimkantoren heeft gewerkt, dat dit heden nog het geval is, alsook dezelfde omvang aanneemt wat betreft bestaansmiddelen.

Wat betreft de bestaansmiddelen van mijnheer, deze kunnen niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bij gebrek aan bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, komen de bepalingen van art 42, §1, tweede lid te vervallen. De behoefteanalyse hoeft niet te worden gemaakt gezien niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

(...)"

2.12. Het determinerende motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon actueel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Op basis van de neergelegde medische gegevens vermoedt de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad dat de referentiepersoon 'heden' niet tewerkgesteld is. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat dit wel het geval zou zijn geweest. Uit de stukken betreffende de inkomsten van de referentiepersoon die werden overgemaakt, blijkt verder dat in 2023 (enkel) vakantiegeld werd ontvangen dat op zijn beurt berekend werd op basis van het inkomen uit 2022. De tewerkstelling via uitzendarbeid uit 2022, die blijkt uit de stukken, wordt niet betwist, maar wordt heden niet langer actueel geacht. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dan ook dat *"niet (kan) worden vastgesteld dat de referent over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt"*, waardoor het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker niet kan worden erkend.

2.13. In zijn middel gaat verzoeker er kennelijk van uit dat het voorgelegde aanslagbiljet van de Belgische referentiepersoon volledig was en dat daaruit kan worden opgemaakt dat deze over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Verzoeker voegt weliswaar een volledig afschrift van een 'Voorstel van vereenvoudigde aangifte inkomstenjaar 2022 (aanslagjaar 2023)' als bijlage bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2), maar hij maakt niet aannemelijk dat hij dit document destijds, al dan niet in zijn geheel, aan het bestuur had voorgelegd. Blijkbaar werden destijds enkel de twee eerste pagina's van een aanslagbiljet overgemaakt, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris opmerkte dat *"(d)e pagina's waarop mevrouw haar inkomen zou moeten staan (...) niet bezorgd (werden), enkel het bedrag dat ze terugkrijgt"*. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid verwijten. De Raad kan evenmin acht slaan op het 'Voorstel van vereenvoudigde aangifte' (Verzoekschrift, bijlage 2), dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.14. Verzoeker maakt in zijn middel gewag van loonfiches van de referentiepersoon die zouden zijn voorgelegd, maar uit de beschikbare gegevens kan niet worden opgemaakt dat er in het kader van de huidige aanvraag (bijlage 19ter) loonfiches van de Belgische referentiepersoon werden voorgelegd. Terloops stipt de Raad aan dat er naar aanleiding van een eerdere aanvraag van 16 januari 2023 wél loonfiches van de Belgische referentiepersoon werden neergelegd, maar dat in de weigeringsbeslissing (bijlage 20) van 3 juli 2023 werd geoordeeld dat de bestaansmiddelen, die uit deze loonfiches bleken, onvoldoende toereikend waren. Voor zover verzoeker in zijn middel zou verwijzen naar de loonfiches die in het kader van een eerdere aanvraag werden voorgelegd, dient te worden aangestipt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij deze loonfiches (ook) bij de huidige aanvraag had neergelegd.

2.15. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de referentiepersoon enkel aan de bestaansmiddelenvereiste zou moeten voldoen in de periode voorafgaand aan de aanvraag, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad stelt vast dat artikel 40ter nergens specificeert wanneer precies aan de bestaansmiddelenvereiste voldaan moet zijn. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt evenwel dat er slechts sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is (zie RvS 28 maart 2022, nr. 253.373). Het is dus geenszins kennelijk onredelijk om te vereisen dat de referentiepersoon eveneens op het ogenblik van het nemen van de beslissing dient te beschikken over *“stabiele, toereikende en regelmatige”* bestaansmiddelen. Om het ‘stabiele’ karakter van de bestaansmiddelen te beoordelen, zal desgevallend worden nagegaan of de referentiepersoon in het verleden ook over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte, zoals verzoeker in zijn middel beschrijft, maar verzoeker toont niet aan dat er in hoofde van de referentiepersoon actuele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden weerhouden die een onderzoek naar het stabiel karakter ervan zouden vereisen. Met zijn verwijzing naar het gemiddelde maandelijkse inkomen van de referentiepersoon in 2022, toont verzoeker niet aan dat de referentiepersoon op het ogenblik van zijn aanvraag op 1 augustus 2023, of *anno* 2024, over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert dat het besluit van de Dienst Vreemdelingenzaken in schril contrast staat met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

2.16. Vervolgens verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris wél rekening te hebben gehouden met een brief van het AZ Alma met betrekking tot een ingreep bij de referentiepersoon in de polikliniek van eind 2023, hoewel deze brief dateert van na het indienen van de aanvraag. Verzoeker is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze brief niet in rekening mocht brengen omdat de bestaansmiddelen moeten worden onderzocht in het licht van een referentieperiode voorafgaand aan de aanvraag, maar toont niet aan dat geen rekening zou gehouden mogen worden met alle stukken waarover hij beschikt op het moment van het nemen van de beslissing, ook al werden ze pas na het indienen van de aanvraag voorgelegd. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat het determinerend motief inzake de afwezigheid van actuele, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen onderuit gehaald zouden worden indien de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben verwezen naar de brief in verband met de medische ingreep.

2.17. Waar verzoeker in zijn middel wijst op het feit dat de bestreden beslissing buiten de termijn van zes maanden werd genomen, namelijk pas na een termijn van acht maanden, stelt de Raad vast dat hij belang ontbeert bij deze kritiek, omdat hij niet aantoont dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht wel vervuld zouden zijn. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de motieven die de thans bestreden beslissing schragen, dus de Raad ziet niet in welk belang verzoeker erbij zou gehad hebben indien deze weigeringsbeslissing zou zijn genomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het attest van immatriculatie van verzoeker via de gemeente Sint-Laureins werd verlengd na afloop van de initiële periode van zes maanden die in februari 2024 afliep, zodat zijn verblijf langer door deze voorlopige verblijfstitel gedekt werd en hij zelfs een voordeel haalde uit de overschrijding van de termijn van zes maanden.

2.18. Het door verzoeker in zijn middel aangehaalde artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

Verzoeker wenst een verblijf te bekomen in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter geenszins absoluut. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied zonder meer toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Het gaat overigens in hoofde van verzoeker om een situatie van eerste toelating en niet om een situatie van een beëindiging van een voortgezet verblijf, waardoor, in weersprek van verzoekers betoog in zijn middel, geen rekening zou moeten worden gehouden met de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in en stelt dat verzoeker niet de vereiste bewijsstukken heeft aangeleverd om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker toont niet aan dat het disproportioneel zou zijn om het verblijfsrecht als echtgenoot van een Belgische onderdaan afhankelijk te maken van het aanleveren van de door de vreemdelingenwet voorziene bewijzen van bestaansmiddelen. Het staat verzoeker trouwens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen, indien de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en hij zijn verblijfsrecht, dat gestoeld is op zijn 'gezinsleven' met zijn Belgische echtgenote, alsnog erkend wil zien.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest en/of artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN